

1. Vaig pujar

Mai no va deixar de sorprendre'm que hi hagués aquell baixador enmig d'enlloc, encara que em fos tan útil des que van concedir-me el tercer grau; només em calia travessar l'autopista, plantar-me a l'andana i esperar el tren de les set i dotze amb els meus vint-i-un anys i la motxilla atapeïda de culpa. El paraigua era, sempre, imprescindible, i no només els dies grisos, car a Espioca les rosades banyaven més que els plugims dèbils i sovint, a l'hivern, el pla apareixia cobert a l'alba per un subtil mantell blanc que es desfeia amb el primer sol. Potser per això, potser per les dues torres, separades per mil anys d'història però mirant-se cara a cara d'ambdós costats de la nacional, sempre vaig tindre la sensació que el temps s'havia aturat a Espioca i, com qui es mira en un mirall, em veia fugaçment en aquella altra dona, uns vint anys major que jo, que baixava del tren cada matí a les set i dotze, just a l'hora que jo hi pujava.

Després, al vagó, el mateix seient de sempre; enfront, el mateix home de cada matí. “Hui no et caldrà el paraigua”, em deia. “Eixirà bon dia”.

2. Passava

Mai no deixava de sorprendre'l que hi hagués aquell baixador enmig d'enlloc, encara que hi passés cada matí des que havia tret plaça a l'Alcúdia; només la relativa proximitat de la presó, de l'altra banda de l'autopista, podria justificar la pervivència d'una parada que, per alguna raó, li feia recordar aquell conte de Cortázar, el de l'illa i el pilot d'avió. Sempre havia de passar la mànega pel vidre de la finestreta per tal de poder-s'hi veure, i no només els dies grisos, car a Espioca les rosades banyaven més que els plugims dèbils i sovint, a l'hivern, el pla apareixia cobert a l'alba per un subtil mantell blanc que es desfeia amb el primer sol. Potser per això, potser per les dues torres, separades per mil anys d'història però mirant-se cara a cara d'ambdós costats de la nacional, sempre va tindre la sensació que, d'alguna manera, el temps s'havia aturat a Espioca i, com qui es mira en un mirall, es veia fugaçment en aquell altre home, uns vint anys major que ell, que hi havia assegut a l'andana cada matí, a les set i dotze, just a l'hora que ell hi passava.

Al seient d'enfront, mentre s'aturava el tren, s'alçava la mateixa dona de cada matí amb la seua motxilla. “No es deixe l'impermeable”, li deia. “No seria estrany que ploqués”.

3. Baixa

Mai no ha deixat de sorprendre'l que hi haja aquest baixador enmig d'enlloc, encara que li siga tan útil des que treballa a la presó; només li cal agafar el tren que arriba a les set i dotze i travessar l'autopista amb els seus quaranta-dos anys i la motxilla buida de prejudicis. L'impermeable és, sempre, imprescindible, i no només els dies grisos, car a Espioca les rosades banyen més que els plugims dèbils i sovint, a l'hivern, el pla apareix cobert a l'alba per un subtil mantell blanc que es desfà amb el primer sol. Potser per això, potser per les dues torres, separades per mil anys d'història però mirant-se cara a cara d'ambdós costats de la nacional, sempre ha tingut la sensació que el temps s'ha aturat a Espioca i, com qui es mira en un mirall, es veu fugaçment en eixa altra dona, uns vint anys més jove que ella, que puja al tren cada matí a les set i dotze, just a l'hora que ella en baixa.

Després, a l'andana, assegut al mateix banc de sempre, el mateix vell de cada matí. “Posa't l'impermeable”, li diu. “Ve plovent de llevant”.

4. Estic

Mai no ha deixat de sorprendre'm que hi haja aquest baixador enmig d'enlloc, encara que hi vinc cada matí des que estic jubilat; només la relativa proximitat de la presó, de l'altra banda de l'autopista, pot justificar la pervivència d'una parada que, per alguna raó, em fa recordar aquell conte de Salinger, el de la xica i l'autobús. Sempre he de passar la mànega pel banc metàl·lic de l'andana per tal de poder-hi seure, i no només els dies grisos, car a Espioca les rosades banyen més que els plugims dèbils i sovint, a l'hivern, el pla apareix cobert a l'alba per un subtil mantell blanc que es desfà amb el primer sol. Potser per això, potser per les dues torres, separades per mil anys d'història però mirant-se cara a cara d'ambdós costats de la nacional, sempre tinc la sensació que, d'alguna manera, el temps s'ha aturat a Espioca i, com qui es mira en un mirall, em veig fugaçment en eixe altre home, uns vint anys més jove que jo, que em mira des del tren cada matí, a les set i dotze, just a l'hora que jo hi sóc.

A l'andana, la mateixa jove de cada matí, a punt de pujar al tren amb la seua motxilla. “Hui no et caldrà el paraigua”, li dic. “Ve obrint-se de la mar”.